

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1, IČ 64949681, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 30.3.2010, č.j. ČOI 2831/10/0100/1000/2010/Ši/Št, sp. zn. ČOI 2831/10/0100,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy se sídlem v Praze, ze dne 21.1.2010, č.j. ČOI 4392-10-09, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 100.000,-Kč za porušení § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele.

V podané žalobě žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení níže uvedených ustanovení v dokumentech žalobce jako porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, a to:

- 1) Ve Všeobecných podmínkách, platných a účinných ode dne 1.10.2008 (dále jen „VP“) ustanovení kapitoly 13, bod 13.1: „*Reklamace se uplatňuje písemně u Zákaznického centra na adrese sídla T-Mobile, Tomíčkova 2144/1, 149 00 Praha 4*“,

- 2) v Záručním listě v kapitole Reklamační řád ustanovení: „Zákazník při reklamaci předloží řádně vyplněný Záruční list a kompletní předmět reklamace“,
- 3) v Podmínkách reklamace ustanovení bodu 4: „pokud se při vyřizování reklamace ukáže, že se jedná o Mimosáruční opravu nebo skutečná cena odstranění Mimosáruční vady přesáhne původně předpokládanou cenu o více než 30%. Příjemce tuto skutečnost oznámí Zákazníkovi. Zákazník je povinen bezodkladně po obdržení tohoto oznámení písemně potvrdit Příjemci, zda si přeje odstranění Mimosáruční vady za uvedených podmínek či nikoliv, a to buď doporučeným dopisem nebo podpisem příslušné části reklamačního protokolu při osobní návštěvě u Příjemce nebo jiným prokazatelným způsobem. Pokud Zákazník u zvýšení ceny Mimosáruční opravy neoznámí své stanovisko do 3 dnů od obdržení této informace je Příjemce oprávněn provést takovou opravu za zvýšenou cenu a Zákazník je povinen tuto cenu uhradit“.

K namítanému ustanovení VP žalobce uvedl, že zákonnou povinnost dle § 13 zákona o ochraně spotřebitelů splnil, přičemž výklad citovaného zákonného ustanovení zaujatý žalovaným je nepřiměřeně extenzivní. Zdůraznil, že namítané ustanovení VP se vztahuje toliko na reklamace služeb elektronických komunikací (dle uzavřených účastnických smluv). Nikoli na reklamace zboží, např. telefonů a jiných zařízení (dle kupní smlouvy). Proto poukázal na § 64 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích ve znění rozhodném (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), kterým je upravena problematika reklamace služeb elektronických komunikací. Konstatoval, že namítané ustanovení obsahuje pouze informaci o tom, že příslušnou reklamaci služeb elektronických komunikací lze primárně uplatnit v místě poskytování služby elektronických komunikací, tj. v sídle žalobce. Jazykovým výkladem § 13 zákona o ochraně spotřebitelů nelze dospět k závěru, že prodávající má povinnost uvést komplexní výčet všech míst, kde lze reklamaci podat.

K namítanému ustanovení v Záručním listě zdůraznil, že spotřebitele informoval správně a nedošlo k omezení jejich práv. Ustanovením uložená povinnost předložit při reklamaci Záruční list nebyla stanovena nad rámec zákonných povinností. Nelze dovodit, že by nevyplnění Záručního listu mělo za následek zánik nároku vyřízení reklamace, neboť v ustanovení není použit pojem „povinen“, „musí“, „je nutno“. Ustanovení tak není způsobilé odradit spotřebitele od uplatnění jeho reklamace.

K namítanému ustanovení v Podmínkách reklamace o Mimosáručních opravách konstatoval, že tzv. Mimosáruční oprava nastupuje až poté, co žalobce zjistí, že pro spotřebitele nelze vyřídit reklamaci dle záruky. Institutem tzv. Mimosáruční opravy dává žalobce nad rámec svých zákonem stanovených povinností spotřebiteli možnost realizovat opravu vady věci se sníženými náklady, zejména s ohledem na dopravu a ztrátu času. Vychází tak spotřebiteli vstříc nabídkou nového smluvního závazku, který následuje po ukončení zákonného reklamačního závazkového vztahu. Jedná se však o smluvní závazek spotřebitele nesouvisející s vlastním reklamačním procesem, proto do něj správní orgány nemohou vstupovat, natož jej sankcionovat.

Dále namítal nesprávné znění výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v něm není uvedeno, že žalobce nesplnil povinnost informovat spotřebitele o tom, kde lze reklamaci uplatnit, proto mu nemůže být za toto jednání uložena správní sankce.

Nesouhlasil s právním posouzením věci podle § 55 zákona č. 40/1994 Sb., občanský zákoník ve znění rozhodném (dále jen „občanský zákoník“). Správní orgány nesprávně

aplikovaly civilněprávní předpis na veřejnoprávní vztah, čímž porušily čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Taktéž v zákoně na ochranu spotřebitele není upravena možnost správního orgánu postupovat dle zákonných ustanovení občanského zákoníku.

Nesouhlasil s uložením pokuty, neboť žalovaný ji vyčíslil v jedné částce pro několik deliktů. Přičemž z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem u jednotlivých deliktů správní orgány posoudily jejich závažnost, způsob a následky protiprávního jednání.

Závěrem žalobce v obecné rovině shrnul námitky tak, že správní orgány řádně neposoudily jím předložené dokumenty, tj. VP, Záruční list, Podmínky reklamace, čímž rozhodly na základě svých domněnek, překročily rozsah svých pravomocí a využily extenzivní výklad zákonných ustanovení.

Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Zdůraznil, že je dozorovým orgánem nad plněním zákona o ochraně spotřebitele. Uvedl, že správní orgán I. stupně se v rámci plnění výše uvedených zákonných povinností nemůže vyhnout odkazům na právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku a také vychází z judikatury civilních soudů. Poukázal na § 57 správního řádu, dle kterého je oprávněn si činit o příslušných věcech vlastní úsudek. Odmítl názor žalobce, že odkazem na občanský zákoník se správní orgán I. stupně dopustil porušení Ústavy. Naopak poukázal na vzájemnou provázanost mezi veřejnoprávní úpravou, obsaženou v zákoně o ochraně spotřebitelů a soukromoprávní úpravou, obsaženou v občanském zákoníku. Uvedl, že také zákon o ochraně elektronických komunikací upravuje právní vztahy mezi spotřebiteli a podnikateli, na něž dopadá právní úprava spotřebitelských smluv obsažená v občanském zákoníku a podpůrně též obecná ochrana spotřebitele dle zákona o ochraně spotřebitele. Zdůraznil, že informace o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vadné poskytnutí služeb elektronických komunikací dle § 13 zákona o ochraně spotřebitele nebyly v tomto případě poskytnuty řádně. Žalobce totiž nad rámec zákona o elektronických komunikacích a zákona o ochraně spotřebitele u spotřebitelské smlouvy ve VP stanovil jako podmínky pro uplatnění reklamace její písemnost a určil své sídlo, jako výhradní místo pro uplatnění reklamací. Přičemž dle § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je možné reklamaci služby uplatnit na kterékoli provozovně.

Odmítl nesprávné posouzení ustanovení v Záručním listě. Ustanovením je spotřebitelům sdělováno, že nezbytně nutnou podmínkou pro řádné uplatnění reklamace je předložení Záručního listu. Poukázal na to, že rovněž věta oznamovací se slovesem v budoucím čase vyjadřuje v právních předpisech určité stanovené postupy, např. § 28 odst. 1 o.s.ř.

Nesouhlasil ani s námitkou nesprávného posouzení ustanovení v Podmínkách reklamace o Mimozáručních opravách. Uvedl, že žalobce v informacích poskytovaných spotřebiteli nežádoucím způsobem směšuje režimy reklamačního řízení a případného sjednání smlouvy o opravě věci. Poukázal na to, že spotřebiteli v rámci reklamace jde o bezplatné odstranění vady z titulu odpovědnosti prodávajícího za vady a při zamítnutí reklamace nemusí

mít zájem o Mimozáruční opravu provedenou žalobcem, případně nemusí mít zájem o provedení opravy vůbec. V posuzovaném případě však žalobce vytvořil typ neoprávněné reklamace, přičemž po spotřebiteli požaduje další úkon, kterým musí dát najevo, že o opravu mimo režim reklamací nemá zájem.

Zdůraznil, že sankce byla v daném případě uložena podle zákona o ochraně spotřebitele a nikoli podle zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, proto správní orgány nepochybily při jejím uložení v jedné výši za veškeré protiprávní jednání žalobce. Tento postup odpovídá situaci, kdy je projednáván vyšší počet nedostatků v dokumentech žalobce/prodávajícího, kterými došlo k porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele.

Odmítl žalobcovo tvrzení, že správní orgány vyhodnotily podklady rozhodnutí nesprávně. Rovněž zdůraznil, že správní orgány v řízení nepřekročily své pravomoci ani nepoužily příliš extenzivní výklad aplikovaných zákonných předpisů.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Na ústním jednání žalobce setrval na svém stanovisku. Zdůraznil, že žalovaná ve správním řízení neprokázala, že by zákazníci žalobce nemohli provést reklamaci i jiným způsobem, než jím uvedeným ve VP. Ke sporovanému ustanovení v Podmínkách reklamace uvedl, že jediným cílem institutu Mimozáruční opravy byla snaha žalobce usnadnit reklamaci. Reklamace byla vyřízena okamžikem podpisu Reklamačního protokolu. Žalobce se nesetkal s negativním podnětem spotřebitelů na institut Mimozáruční opravy.

Ke svým v žalobě uplatněným důkazním návrhům - správním spisem, listinami ze správního spisu – Záručním listem, VP, Podmínkami reklamace, výňatkem z části novely zákona vymezující pravomoci ČOI a ČTÚ a platnou právní úpravou uvedl, že na nich netrvá.

V závěrečné řeči žalobce uplatnil novou námitku nepřiměřenosti výše pokuty uložené žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku. Poukázal na § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, v němž je obsažen postup pro vyřízení reklamace. Pojem „vyřídit“ znamená urovnat, uspořádat, vybavit. V této souvislosti poukázal na související judikaturu Ústavního soudu, a to rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 512/05, III. ÚS 2983/08 a rozhodnutí na Nejvyššího správního soudu sp.zn. 33 Cdo 3228/2009.

V závěrečné řeči žalovaný nesouhlasil s tím, že by pokuta uložená žalobci napadeným rozhodnutím byla nepřiměřená. Naopak zdůraznil, že odpovídala závažnosti zjištěného protiprávního jednání žalobce, který byl v té době jedním z mála mobilních operátorů na českém trhu.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Dne 10.4.2009 správní orgán I. stupně zahájil kontrolu žalobce z hlediska dodržování zákona o ochraně spotřebitele, neboť na webových stránkách žalobce zjistil, že ve zveřejněných VP platných od 1.10.2008, kapitole. 13, bod 13.1 byl zjištěn text, jehož obsahem byl požadavek na písemné uplatnění reklamace pouze u zákaznického centra žalobce na adrese jeho sídla, což bylo kvalifikováno jako porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele (viz Všeobecné podmínky společnosti T- Mobile Czech Republic a.s. platné a účinné dne

1.10.2008, oznámení o zahájení kontroly a seznámení s jejím výsledkem – protokol ze dne 10.4.2009).

Dne 20.4.2009 byla provedena správním orgánem I. stupně kontrola v provozovně žalobce, při níž žalobce předložil listiny a to mj. Záruční list k mobilnímu telefonu Sony Ericsson T280I a Podmínky reklamace (viz. Kontrolní protokol ze dne 20.4.2009 s přílohami Podmínky reklamace a záruční list).

Dne 21.1.2010 správní orgán I. stupně rozhodl tak, že žalobci uložil pokutu ve výši 100.000,-Kč pro porušení ust. § 13 a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že řádně neinformoval spotřebitele o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb,

- a které bylo zjištěno při kontrole internetových stránek žalobce www.t-mobile.cz dne 10.4.2009, kdy ve VP společnosti T- Mobile Czech Republic a.s. (platnost a účinnost dne 1.10.2008) byla uvedena následující informace: v kapitole 13 Reklamace, lhůty pro jejich uplatnění, v bodě 13.1. „*Reklamace se uplatňuje písemně u Zákaznického centra na adrese sídla T-Mobile, Tomíčkova 2144/1 149 00 Praha 4*“. Takto poskytnuté informace o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady služeb odporují obecně platným právním předpisům (ust. § 55, § 56 odst. 3 písm. b) občanského zákoníku a § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele) a jsou způsobilé omezit a znevýhodnit spotřebitele oproti zákonné úpravě,
- a které bylo zjištěno pro kontrole dne 20.4.2009 ve výše uvedené provozovně žalobce, kdy v Záručním listě (k mobilnímu telefonu Sony Ericsson T280I) a v Podmínkách reklamace (oboje předloženo při kontrole) byly uvedeny následující informace: v Reklamačním řádu v bodě II. (Záruční list) „*Zákazník při reklamaci předloží řádně vyplněný Záruční list a kompletní předmět reklamace*“, dále v Podmínkách reklamace v bodě 4 „*Pokud se při vyřizování reklamace slovní spojení ukáže, že se jedná Mimozáruční opravu nebo Příjemce tuto skutečnost oznámí Zákazníkovi. Zákazník je povinen bezodkladně po obdržení tohoto oznámení písemně potvrdit Příjemci, zda si přeje odstranění Mimozáruční vady za uvedených podmínek či nikoliv, a to buď doporučeným dopisem nebo podpisem příslušné části reklamačního protokolu při osobní návštěvě u Příjemce nebo jiným prokazatelným způsobem*“. Takto poskytnuté informace o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků odporují obecně platným právním předpisům (§ 55, § 56 odst. 3 písm. b) občanského zákoníku a zákonu o ochraně spotřebitele) a jsou způsobilé omezit a znevýhodnit spotřebitele oproti zákonné úpravě.

Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že výše uvedeným ustanovením VP žalobce porušil § 13 zákona o ochraně spotřebitele, neboť zúžil v neprospěch spotřebitele zákonem stanovený rámec pro uplatnění reklamace. Když pro uplatnění reklamace služby elektronických komunikací dle zákona o elektronických komunikacích není stanovena podmínka písemné formy pro uplatnění reklamace. Taktéž zde není stanovena podmínka místa uplatnění reklamace. Dle znění zákona o elektronických komunikacích se spotřebitel s reklamací těchto služeb může obrátit i na provozovnu žalobce a forma uplatnění reklamace je ponechána na jeho vůli. Účastnická smlouva uzavřená mezi žalobcem a spotřebitelem je tzv. spotřebitelskou smlouvou, tudíž veškerá práva a povinnosti z ní plynoucí pro spotřebitele musí být v souladu s ustanoveními chránícími spotřebitele a nesmí obsahovat nepřípustná ujednání. Jako nepřípustná ujednání obsažená v Záručním listě a v Podmínkách reklamace správní orgán I. stupně označil ujednání nad rámec zákona uložená formou povinnosti při reklamaci předkládat vyplněný Záruční list. Konstatoval, že je pouze na vůli spotřebitele, jakými

důkazními prostředky prokáže své vlastnictví a zakoupení výrobku u žalobce. Zdůraznil, že žádný právní předpis nestanoví spotřebiteli povinnost předložit vyplněný Záruční list. Dále v rámci běžícího reklamačního řízení nelze po spotřebiteli požadovat, aby písemně potvrzoval své rozhodnutí. Upozornil, že spotřebitel v okamžiku uplatnění reklamace nemůže předvídat, zda tato bude vyhodnocena jako „Mimozáruční oprava“. V případě, že žalobce shledá uplatněnou reklamaci jako Mimozáruční, tak by měl tuto vyřídit zamítnutím, neboť se na ni záruka nevztahuje. Následné odstraňování vady v rámci Mimozáruční opravy je pak jiným právním úkonem, než samotné vyřízení reklamace a tyto dva úkony nelze směřovat dohromady a ukládat spotřebiteli, že se v rámci jejího vyřizování má písemně vyjádřit k Mimozáruční opravě.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že za výše uvedená protiprávní jednání dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, uloží žalobci pokutu 100 000,-Kč. Při určení její výměry přihlédl k tomu, že veškerá protiprávní jednání žalobce shledal závažnými. Přihlédl ke způsobu jejich spáchání, který spočíval v aktivním konání – nesprávném informování o možnosti uplatit právo z odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Následkem takto poskytnutých informací byl spotřebitel celkově zkrácen na svém právu uplatnění práv z odpovědnosti za vady, neboť nesprávně uvedené informace ve VP, Záručním listě a Podmínkách reklamace žalobce mohly v konečném důsledku spotřebitele odradit od uplatnění jeho práv. Tím, že žalobce upravil povinnost pro uplatnění reklamace v písemné formě a na adrese svého sídla bylo pro spotřebitele značně zavádějící. Jednak byl nucen formulovat svůj problém písemně a poslat jej až do sídla společnosti žalobce. Přestože stačilo osobně zajít do nejbližší provozovny žalobce, kde mají povinnost, s ohledem na sortiment, přijmout reklamaci. Vlivem nesprávného poučení tak spotřebitel může ztratit mnoho času a právní úkon reklamace se pro něj stane administrativně náročnější. V případě povinnosti spočívající v předložení řádně vyplněného Záručního listu výrobku je spotřebitel do jisté míry omezován, neboť při donesení Reklamačního listu mohou nastat sporné situace ohledně otázky řádnosti jeho vyplnění. Přičemž spotřebitel ani nemá povinnost tento list vyplňovat, tudíž by byl při reklamaci odkázán na pečlivost druhých. Navíc pokud by byl dostačujícím důkazním prostředkem pro spotřebitele svědek při zakoupení výrobku, tak zajisté bude postačovat k důkazu tento svědek. Může nastat situace, kdy spotřebitel již nebude mít Záruční list k dispozici např. pro jeho ztrátu. Potom nesprávnou informací v Záručním listě může být zcela odrazen od možnosti reklamovat vadu. Rovněž se spotřebitel může do sporné situace dostat v případě, pokud by měl žalobci potvrzovat odstranění Mimozáruční vady. Spotřebitel totiž nemusí takovéto oznámení vůbec obdržet a žalobce tak může mít za to, že spotřebitel neposkytuje potřebnou součinnost k vyřízení reklamace a z textu podmínek reklamace vyplývá, že žalobce pak může z tohoto jednání vyvodit příslušné důsledky. Může tak dojít i k situaci, kdy spotřebitel již při uplatnění reklamace si může být vědom své delší nepřítomnosti, čímž své právo reklamace raději neuplatní. Zdůraznil, že tím, že spotřebitel nebyl řádně informován o reklamaci, byl postaven do obtížné pozice při uplatnění reklamace, ať služby či výrobku, když se v důsledku nesprávných informací nemusel dobrat svého práva. Po zvážení všech rozhodných skutečností uložil žalobci pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí tak, aby odpovídala povaze a rozsahu možných následků zjištěného protiprávního jednání a zároveň, aby na druhé straně byla v souladu se zásadou přiměřenosti. Přičemž výši pokuty měl za dostatečnou i z hlediska sankční represe i prevence.

O odvolání žalobce ze dne 8.2.2010, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění uvedl, že správní orgán I. stupně správně rozlišil mezi reklamací služeb a reklamací věcí. Ustanovení § 13 zákona o ochraně

spotřebitele se vztahuje jak na věci, tak i na služby, přičemž reklamace služeb je zde i výslovně stanovena. Z citovaného zákona rovněž vyplývá, že správní orgán I. stupně kontroluje porušení zákona o ochraně spotřebitele, čímž se kontroly spojené s reklamací vztahují také na služby. Elektronické komunikace jsou službou v právním smyslu, proto se ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele, co se týče ochrany práv spotřebitele, na posuzovanou problematiku vztahuje. Poukázal na § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, v němž je výslovně uvedeno, že žalobce/prodávající je povinen přijmout reklamaci služby v kterékoliv provozovně. Odmítl argumentaci žalobce, který jazykovým výkladem dotčeného ustanovení dospěl k názoru, že je jím vyžadováno uvedení komplexního výčtu všech míst, kde lze reklamaci uplatnit. Dle názoru žalovaného je žalobce oprávněn upozornit spotřebitele na to, že s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodáváného zboží či poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání. Pokud spotřebiteli takováto informace nebyla poskytnuta, jedná se o porušení citovaného zákonného ustanovení, neboť pak nebyl řádně informován o podmínkách uplatnění odpovědnosti za vady služeb.

Odmítl odvolací námitku nesprávně formulovaného výroku rozhodnutí, neboť vytýkané jednání žalobce nespočívalo v neinformování spotřebitele o tom, kde lze reklamaci uplatnit, nýbrž v tom, že ho neinformoval řádně. Konstatoval, že správní orgán I. stupně proto správně pod podmínky uplatnění odpovědnosti za vady výrobku a služeb subsumoval konkrétní protiprávní jednání žalobce. Nebylo zapotřebí, aby předmětné zákonné ustanovení doslovně citoval. Uvedl, že žalobce nebyl sankcionován za porušení § 19 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele proto, že by v některé ze svých provozoven reklamaci nepřijal. Citované zákonné ustanovení bylo v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí použito pouze podpůrně. V posuzovaném případě bylo hodnoceno pouze porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele žalobcem.

Nesouhlasil s odvolací námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně neoprávněně reguloval soukromoprávní vztahy. Poukázal na tu skutečnost, že spotřebitelské smlouvy jsou upraveny v občanském zákoníku, správní orgán I. stupně na tuto úpravu upozornil s ohledem na bezprostřední souvislost mezi úpravou spotřebitelských smluv a ochranou spotřebitele. Odkaz na ustanovení občanského zákoníku tak měl doplňující a upřesňující charakter. Odmítl, že by došlo k uložení sankce za porušení civilně právního vztahu. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně nerozhodoval o občanskoprávních sporech, pouze kontroloval dodržování zákona o ochraně spotřebitele ze strany žalobce/prodávajícího tak, jak je mu tato rozhodová činnost uložena dle zákona o ochraně spotřebitele.

Žalovaný se zcela ztotožnil s právním posouzením protiprávních jednání žalobce učiněných správním orgánem I. stupně. K vytýkanému jednání spočívající v nesprávně formulované povinnosti předložit při reklamaci vyplněný Záruční list dodal, že jím spotřebitel nebyl upozorněn na jiné možnosti prokázání vlastnictví k věci. K námitce nesprávného posouzení realizace Mimozáruční opravy věci poukázal na formulaci v Podmínkách reklamace (bod 4) „..... pokud se při vyřizování reklamace ukáže, že se jedná o Mimozáruční opravu“, z něž je zřejmé, že případná Mimozáruční oprava zde nenastupuje až po řádném vyřízení a ukončení reklamačního procesu, nýbrž již v jeho průběhu. Proto odmítl obranu žalobce, že se má jednat o nový smluvní závazek spotřebitele, který nesouvisí s vlastním reklamačním procesem. Jelikož se nejedná o úkon následující po ukončení reklamačního procesu, je zde i v tomto případě dána kompetence správního orgánu.

Závěrem zdůraznil, že žalobce byl sankcionován za to, že řádně neinformoval spotřebitele o podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Odmítl názor žalobce, že se má jednat o poruchový delikt. Naopak v posuzovaném případě postačí pouhé ohrožení práv spotřebitele, aby došlo k porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Zdůraznil, že kontrolní správní orgán I. stupně jednal v zájmu ochrany slabší smluvní strany, tj. spotřebitele, aby předcházela a zamezila porušování jeho práv a vytvořila tak rovnováhu ve vztahu žalobce/prodávající – spotřebitel. Zcela se ztotožnil s výší uložené pokuty a neshledal důvody pro její snížení. S poukazem na vysokou horní hranici sazby daného deliktu, tj. částku 3 000 000,- Kč, shledal sankci uloženou ve výši 100 000,-Kč za zcela přiměřenou, odpovídající okolnostem případu a neodchylující se v neprospěch žalobce od pokut ukládaných dozorovým orgánem v obdobných případech.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen „reklamace“). Spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav.

Podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem provádí Česká obchodní inspekce, s výjimkou dozoru podle odstavců 2, 3, 4 a 8 až 11 a 16.

Podle § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele prodávající se dopustí správního deliktu tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13.

Podle § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt se uloží pokuta do 3 000 000,-Kč, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. c) a d), odstavců 2 a 3, odstavce 7 písm. b), d), f), g), i), r), t), v).

Podle § 24b odst. 5 věta první a druhá zákona o ochraně spotřebitele správní delikty podle tohoto zákona projedná správní orgán, který podle § 23 vykonává dozor nad dodržováním povinností, jež byla spácháním správního deliktu porušena. Je-li k projednání správního deliktu příslušných více správních orgánů, správní delikt projedná ten z nich, který nejdříve zahájil správní řízení, a nebylo-li správní řízení zahájeno, tak ten, který porušení povinností zjistil jako první.

Žalobce nesouhlasil s tím, že by správní orgán I. stupně měl být věcně příslušným rozhodovat v dané věci. Soud se s touto námitkou žalobce neztotožnil, neboť podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je správní orgán I. stupně pověřen dozorem nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem, s výjimkou zde taxativně vypočtených případů. Ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele však mezi tyto zákonem stanovené výjimky

nenáleží. Výše uvedeným zákonným ustanovením tak bylo dáno oprávnění správního orgánu I. stupně přezkoumávat dodržování zákonnosti u žalobce mj. i v oblasti plnění jeho informační povinnosti v souladu s § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Jelikož v tomto případě správní orgán I. stupně zjistil na straně žalobce porušení výše citovaného zákonného ustanovení, byl oprávněn dle § 24b odst. 5 věta první zákona o ochraně spotřebitele projednat správní delikty, které zjistil v souvislosti s porušením povinností, které byly spácháním správního deliktu porušeny.

Zásadní námitkou žalobce byla nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení výše citovaných ustanovení v jeho dokumentech, jako porušení § 13 zákona o ochraně spotřebitele.

K ustanovení § 13 zákona o ochraně spotřebitele soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2006, č.j. 3 As 60/2005-73 v němž se Nejvyšší správní soud jeho výkladem zabýval a uvedl, že mimo jiné upravuje povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. Pojem „reklamace“ označil za legislativní zkratku, kterou se dle citovaného zákona rozumí uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Dále uvedl: *„Režim vlastní odpovědnosti je pak upraven v soukromoprávním kodexu, tedy v občanském zákoníku. Pokud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje, vyplývající z právních předpisů. Informací o podmínkách a způsobu uplatnění reklamace však není možné minit „reklamační řády“ a podobné jednostranné právní úkony poskytovatelů služeb, pokud mají spotřebitele znevýhodňovat oproti zákonné úpravě Podmínky a způsob uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci jsou upraveny zákonem a v režimu spotřebitelských smluv se od nich nelze v neprospěch spotřebitele odchýlit.“* Rovněž Nejvyšší správní soud poukázal na § 55 odst. 1 a § 56 odst. 1, 3 písm. b) občanského zákoníku s tím, že tato ustanovení zakazují, aby se spotřebitelské smlouvy odchýlily od zákona v neprospěch spotřebitele. Rovněž nesmějí obsahovat taková ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnost v právech a povinnostech stran. Nepřípustnými jsou také smluvní ujednání vylučující nebo omezující práva spotřebitele při uplatnění odpovědnosti za vady, či odpovědnosti za škodu. Také zdůraznil, že: *„Odpovědnost prodávajícího za vady věci nemůže být omezena smluvně ani jednostranným prohlášením, jako v reklamačním řádu. taková úprava v reklamačním řádu způsobí omezení spotřebitele na jeho právu uplatnit právo na odpovědnost za vadu, přičemž toto omezení spočívá minimálně v tom, že (nesprávná) představa spotřebitele o tom, že by eventuálně měl nést náklady zjišťování vady, jej může odrazovat od toho, aby vady v rámci záruční odpovědnosti prodávajícího uplatnil. S ohledem na § 55 odst. 1 občanského zákoníku se jedná o nepřípustné odchýlení se od možností daných spotřebiteli občanským zákoníkem.“*

Soud taktéž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.5.2011, č.j. 9 As 8/2011-63, v němž bylo konstatováno že: *„zákon spotřebiteli zaručuje alespoň právě tento minimální standard možnosti v rámci záruční doby bez dalšího uplatňovat právo na vyřízení reklamace“.* Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že pokud určité ujednání, které bylo nad rámec zákona učiněno v neprospěch spotřebitele, čímž jej mohlo ovlivnit při rozhodování se, zda reklamaci vůbec uplatní, či nikoli, takovýmto jednáním pak prodávající porušil svou povinnost řádně spotřebitele informovat o zákonem zaručených podmínkách pro uplatnění reklamace.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá přesah a vzájemná provázanost § 13 zákona o ochraně spotřebitele, kterým je stanovena pro žalobce/prodávajícího povinnost spotřebitele řádně informovat o podmínkách, rozsahu, způsobu uplatnění reklamace, do soukromoprávní úpravy spotřebitelských smluv v § 55 a násl. občanském zákoníku. Zákonná ustanovení § 55, § 56 občanského zákoníku obsahují základní výkladové principy jak pro obsah spotřebitelských smluv, tak pro jejich ujednání a i postupu při jejich realizaci.

V tomto případě žalobce spotřebiteli poskytoval v souladu s § 64 zákona o elektronických komunikacích prostřednictvím VP služby elektronických komunikací, což bylo řádně a srozumitelně v žalobou napadeném rozhodnutí zdůrazněno. Tedy z ust. § 64 zákona o elektronických komunikacích vyplývají zákonem stanovené požadavky pro případ uplatnění reklamace na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Správní orgány tak správně vyšly z citovaného zákonného ustanovení, přičemž zjistily, že ve VP upravený rozsah reklamačního procesu neodpovídá, ohledně formy a konkrétního sdělení jednoho místa pro uplatnění reklamace, citovanému zákonnému ustanovení. Poté správně posuzovaly, zdali tímto nedošlo k odchýlení od zákona v neprospěch spotřebitele, neboť nad rámec zákona je možné spotřebiteli nabídnout pouze výhodnější podmínky pro uplatnění odpovědností za vady služeb, což se v dané věci nestalo, jak správně zjistily správní orgány.

Soud tedy nesdílí názor žalobce, že správní orgány neodlišily reklamaci služeb elektronických komunikací plynoucí z účastnické smlouvy oproti reklamaci věci z kupní smlouvy. Naopak z obou správních rozhodnutí zřetelně vyplývá, že v textu namítaného ustanovení VP správní orgány považovaly v neprospěch spotřebitele omezující slovní spojení, které se zabývalo uplatněním reklamace služby z elektronických komunikací, a proto je v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí poukaz na zákon o elektronických komunikacích, který představuje zákonný rámec pro uplatnění těchto reklamací. Právě s ohledem na § 64 zákona o elektronických komunikacích dospěly správní orgány k názoru o nesprávném rozšíření reklamačních podmínek na výlučnou písemnou formu, a rovněž tak na omezující formulaci ohledně uvedení pouze jednoho místa, na kterém může spotřebitel reklamovat služby dle VP. Přičemž toto omezení spotřebitele spočívá minimálně v tom, že může získat nesprávnou představu o tom, že pokud reklamaci neuplatní písemně u Zákaznického centra na adrese sídla T-Mobile, Tomíčkova 2144/1 149 00 Praha 4, tak reklamační řízení vůbec nezapočne běžet. Tato skutečnost jej bezesporu může odradit od toho, aby vady v rámci záruční odpovědnosti žalobce/prodávajícího vůbec uplatnil či podmínky reklamace ztížil tím, že ji učiní dražší s ohledem na cestovné či poštovné a časově náročnější. Závěr správních orgánů je v souladu i s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť posuzovaná úprava v reklamačním řádu byla způsobilá omezit spotřebitele na jeho právu uplatnit právo na odpovědnost za vadu. Proto soud shledal nesprávným názor žalobce, že žalovaný byl povinen prokázat, že spotřebitel nemohl uplatnit reklamaci i jiným, než ve VP uvedeným způsobem. Předmětem řízení totiž bylo posouzení, zda v dokumentech žalobce jsou uvedena ustanovení, která jsou svou formulací způsobilá vyvolat u spotřebitele nesprávnou představu o průběhu reklamace a nikoli zda spotřebitel měl či neměl reálnou možnost uplatnit reklamaci i dalším, ve VP neuvedeným způsobem.

Dále žalobce nesouhlasil s tím, že měl spotřebiteli v reklamačním řízení uložit nad rámec zákonných povinností povinnost předložit Záruční list. Soud se i v tomto případě ztotožnil s posouzením správních orgánů, že formulace uplatněná v kapitole Reklamačního řádu v Záručním listě vzbuzuje dojem, že jediným způsobem zahájení reklamace je předložení řádně vyplněného Záručního listu. Závěr správních orgánů je v souladu i s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, neboť posuzovaná úprava v Reklamačním řádu v

Záručním listě byla způsobilá omezit spotřebitele na jeho právu uplatnit právo na odpovědnost za vadu. Přičemž toto jeho omezení spočívá minimálně v tom, že spotřebitel může získat nesprávnou představu o tom, že pokud nepředloží řádně vyplněný Záruční list, tak reklamační řízení vůbec nezapočne běžet. Tato skutečnost jej bezesporu může odrazovat od toho, aby vady v rámci záruční odpovědnosti u žalobce/prodávajícího uplatnil.

Žalobce nesouhlasil ani s posouzením ustanovení v Podmínkách reklamace ohledně tzv. Mimozáručních oprav. Soud i v tomto případě shledal posouzení sporného textu správními orgány, jako zcela logické a v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou správních soudů. Správní orgány správně vyhodnotily výše citované ustanovení jako znevýhodňující spotřebitele, neboť v případě, že nesplní žalobcem stanovenou povinnost reagovat na výzvu, pak žalobce zde vykonstruoval domněnku, že spotřebitel svou pasivitou bez dalšího akceptuje opravu věci v režimu tzv. Mimozáruční opravy. Žalovaný správně poukázal na omezující podmínku reagovat ze strany spotřebitele na výzvu žalobce, což jím bylo vyžadováno nad rámec zákona. Přičemž pokud spotřebitel nebude v žalobcem uvedené lhůtě kvalifikovaným způsobem reagovat na tuto výzvu ať už z toho důvodu, že nebude přítomen na adrese, kam mu byla výzva zasílána, pak s marným během lhůty žalobce spojil uskutečnění úkonu formou Mimozáruční opravy, která bude ze strany spotřebitele plně hrazena. Správní orgány proto správně dospěly k názoru, že i toto ustanovení v Podmínkách reklamace je způsobilé omezit spotřebitele na jeho právu uplatnit právo na odpovědnost za vadu, která spočívá minimálně v tom, že spotřebitel, který si bude možnosti Mimozáruční opravy vědom, za situace, kdy o ní nebude mít dopředu zájem a bude vědět, že nebude přítomný na kontaktní adrese, tak nebude riskovat a odradí jej to od toho, aby vady v rámci záruční odpovědnosti žalobce uplatnil.

Soud rovněž nesouhlasí s poukazem žalobce na věcnou nepříslušnost správních orgánů zasahovat do Mimozáruční opravy v rámci reklamace, neboť dle žalobce se má jednat o smluvní závazek mezi spotřebitelem a žalobce, který nesouvisí s reklamačním procesem. Soud shodně se správními orgány poukazuje na formulaci uplatněnou v Podmínkách reklamace, v níž je možnost Mimozáruční opravy zakomponována přímo do procesu realizace zákonné reklamace ze záruky. Zároveň soud zdůrazňuje, že odpovědnost prodávajícího za vady nemůže být v neprospěch spotřebitele omezena ani smluvně, ani jednostranným prohlášením tak, jak se tomu stalo v Podmínkách reklamace žalobce.

Žalobce rovněž namítal nesprávnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jej správní orgány sankcionovaly za to, že řádně spotřebitele neinformoval o uplatnění reklamace, avšak z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že byl sankcionován za tu skutečnost, že mylně spotřebitele informoval o tom, kde lze reklamaci uplatnit.

Soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, z něž vyplývá, že vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy. Rozšířený senát uzavřel, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Soud k tomu doplňuje, že zajisté není nutné, aby ve výroku rozhodnutí byly vyčerpávajícím způsobem uvedeny veškeré zjištěné skutečnosti. Je však nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí správního orgánu byly

nezaměnitelným způsobem uvedeny poruchové jednání a místo, čas a způsob spáchání daného deliktu.

V posuzovaném případě soud nezjistil žádnou vnitřní rozpornost výroku s odůvodněním ani neurčitost výroku žalobou napadených rozhodnutí. Konkrétně ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v prvním, zvýrazněném odstavci, vypočtena konkrétní zákonná ustanovení, která byla protiprávním jednáním žalobce porušena. Dále je popsána skutková podstata příslušného zákonného ustanovení, která byla poruchovým jednáním žalobce naplněna. Správní orgán I. stupně správně citoval příslušnou část § 13 zákona o ochraně spotřebitele, která byla protiprávním jednáním žalobce porušena. Níže ve výrokové části byla veškerá protiprávní jednání žalobce konkrétním způsobem popsána.

Ve výroku jsou specifikována data, kdy bylo správními orgány zjištěno vytýkané pochybení (10.4.2009, 20.4.2009). Je zde uvedeno i konkrétně, jakým jednáním a kde bylo ze strany správních orgánů zjištěno vytýkané pochybení (při kontrole internetových stránek žalobce, při kontrole v provozovně žalobce). Taktéž způsob spáchání poruchových jednání je uveden tak, že nemůže být zaměněn s jinými, neboť ve všech třech případech je doslovně citována sporná pasáž ustanovení VP, Reklamačního řádu (Záručního listu) a Podmínek reklamace žalobce. Navíc správní orgán I. stupně sporné pasáže v textu všech citovaných dokumentů podtrhl, tudíž je i vizuálně zdůraznil tak, aby nebylo pochyb o tom, která konkrétní slovní spojení odporují obecně platným právním předpisům.

Lze tak uzavřít, že výrok žalobou napadených rozhodnutí byl formulován tak, že z něj bylo zcela jednoznačně zřejmé, jakého správního deliktu, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil, a rovněž tak jaká mu byla uložena sankce (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, ze dne 28.11.2007, č.j. 7 As 7/2007-36). Soud nespátřuje žádné pochybení v tom, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, že žalobce spotřebitele neinformoval o tom, kde lze reklamaci uplatnit. Poruchové jednání žalobce totiž spočívalo v uvedení nesprávně formulovaného textu ustanovení VP, které bylo ve výroku doslovně citováno. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně podrobně vysvětlil, jaké konkrétní pochybení v citovaném textu VP zjistil.

Žalobce v žalobě namítal nesprávný způsob určení výše pokuty, neboť správními orgány byla uložena jedna sankce za všechny správní delikty a dle žalobce tímto nedošlo k samostatnému posouzení závažnosti u jednotlivých deliktů. Na ústním jednání žalobce námitku rozšířil také na nepřiměřenou výši uložené pokuty.

V daném případě správní orgány uložily žalobci sankci za tři rozdílná jednání, kterými naplnil jednu a tutéž skutkovou podstatu správního deliktu § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány se komplexně zabývaly zákonem stanovenými hledisky pro uložení pokuty v souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a vážily při určení její výměry závažnost správních deliktů s ohledem na způsob jejich spáchání, jejich následky a přihlédly i k okolnostem, za nichž byly spáchány. Hodnocení bylo provedeno konkrétním způsobem pro každé z poruchových jednání žalobce samostatně. Poté následovala souhrnná úvaha správních orgánů, v níž zohlednily veškeré okolnosti daného případu a správně za ně uložily jeden trest. Soud dodává, že námitka nesprávné výše pokuty byla žalobcem uplatněna opožděně až na ústním jednání, proto se jí soud nezabýval.

K námitce žalobce, týkající se procesních vad, zejména nesprávně zjištěného skutkového stavu soud uvádí, že z jejich formulace vyplývá, že žalobce nespornuje skutečnost, že by správní orgány vycházely z nesprávných či upravených dokumentů žalobce. Námitka byla uplatněna pouze v obecné rovině, proto soud také jen v obecné rovině uvádí, že v dané věci neshledal rozpor mezi správními orgány zjištěným skutkovým stavem, který zcela koresponduje s obsahem správního spisu, na nějž soud pro stručnost odkazuje a jež byl, jak je patrné z výše uvedeného, podkladem pro přezkoumání zákonnosti žalovaného rozhodnutí soudem. Dále soud na základě výše uvedeného konstatuje, že správní orgány v dané věci nepřekročily rozsah svých pravomocí a nedopustily se extenzivního výkladu zákonných ustanovení.

Tedy žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou správních soudů, soud proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková